

Pokoje a dobro

www.pokojadobro.sk

Katolícky časopis farnosti Markušovce

Číslo 3 | Ročník 6 | Jún 2004

Založené 1999

Už nie je ďaleko júnová nedeľa, keď sa na markušovskom kostole slávnostne rozozvučia zvony a budú nás všetkých zvoľávať na primičnú sv. omšu nášho novokňaza dp. Cyrila Hamráka.

V ZNAMENÍ KŇAZSKÝCH PRIMÍCIÍ

Pri takýchto slávnostných príležitostiach sa schádza nielen rodina primicianta, ale celá farnosť a jej okolie. Isteže mnohí prídu ani nie zo zvedavosti, ale skôr z vďačnosti voči Pánu Bohu, že v tejto zaujímavej farnosti zas pribudne nový kňaz pre Spišskú diecézu. Veriaci už pred rokom obnovili starý gotický chrám a jeho okolie na túto slávnosť. Z tejto aktivity mladých priateľov a skúsených odborníkov prichádzame k poznaniu, že aj v dnešnom rozháranom svetovom diani sú ľudia, ktorí poznajú vyššiu hodnotu a majú svoj kladný vzor a postoj ku kňazovi a jeho dušpasterskej práci.

Ježiš Kristus predpovedal určitý nedostatok a nepomer medzi kňazmi a veriacimi, medzi kňazmi a svetom pre celé dejiny: „Žatva je sice veľká, ale robotníkov málo“ (Mt 9,37). To platilo za čias Ježišových a platí to aj teraz. Zároveň však aj vyzval: „Proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu“ (Mt 9,38). Tieto slová zneli tiež pre celú Cirkev a pre všetky časy. Na srdci všetkých ostáva povinnosť prosiť Boha, aby štedro udeľoval mladým milosť kňazského povolania. Markušovskí veriaci iste túto výzvu aj plnia, lebo nám to potvrdzuje radosťný fakt, že keď jeden mladík z Markušoviec sa stane novokňazom, už druhý

nastupuje do seminára. Je to znak, že katolíckej rodiny žijú v presvedčení, že kňaz patrí k nim, že ho potrebujú. Problém kňaza a laika je taký starý, ako sama Cirkev. Človek sám nemôže plniť všetky ciele, povinnosti a práva. Je pravda, že mnoho vie spraviť sám, ale ešte viacej v spojení s inými ľuďmi. A nakoľko Cirkev Kristova je mystické telo, je živé ústrojenstvo, v ktorom máme všetci svoju osobitnú úlohu, aby sme svojou službou prispievali na život toho organizmu, ktorého hlavou je sám oslávený Kristus, náš Spasiteľ. Nechcem tu vymenovávať všetky druhy práce, zamestnania, povolania. Sme presvedčení, že každý odbor je potrebný, aby sme mohli dôstojne žiť, či sa to týka života v prirodzenom alebo nadprirodzenom poriadku. Sila Cirkvi bojujúcej nie je v jej osihotenosti, ale v spojení s Cirkvou trpiacou a oslávenou. Jej sila je v hlave tohto naprirodzeného ústrojenstva, ktorou je Kristus. A tak, keďže každá malá rodina je malou cirkvou uprostred tejto rodiny a pre túto rodinu žije kňaz. Patrí každej, teší sa s každou. Toto si má uvedomiť každá kresťanská rodina. Potom nájdeme v kňazovi spoľahlivého sprievodcu v radosť a pevnú oporu v bolestných starostiach. Katolícka rodina vidí v ňom svojho člena,

Primiciant Cyril Hamrák krátko po promócií

ktorý k nej patrí a v nej má svoje miesto. Každá rodina potrebuje kňaza tak, ako každá rodina potrebuje lekára. Cez kňaza sa Boh dáva cítiť v rodine a požehnáva ju. Nie bez dôvodu sa kňaz musí zrieknuť vlastného rodinného života a to všetko preto, aby katolícka rodina, ako aj iní, mali k nemu vždy prístup so všetkými problémami a starosťami, najmä ak ide o vysluženie sviatosti. Cirkev bojujúca tu na zemi má svojich funkcionárov, ktorými sú kňazi ako boží úradníci. Ostatných príslušníkov Cirkvi voláme laikmi. Niet však rozdielu medzi klerom a laikmi. Všetci sú božie deti v rámci toho istého mystického tela, ktorým je Kristus. Ale ako je v ľudskom tele ruka menej ako srdce alebo ako noha je menej ako žalúdok, tak aj laik je menej ako kňaz. Lenže celý organizmus, ak nechce byť defektný,

nemôže postrádať ani ruky ani nohy. A Cirkev je Kristus teda celá dokonalosť bez defektov. A tá sa odráža aj v Cirkvi bojujúcej tu na zemi. Len spoločným úsilím laikov a kňazov a prispením Ducha Svätého sa rodí katolícky život verejný a súkromný. Cirkev je živá, ak sa v nej prejavujú rozličné povolania bohatá a pestro. V dobe ako je naša, je múdre a neodmysliteľné podporovať každé laické povolanie, aby pred svetom bola Cirkev v čoraz väčšej miere znamením budúcich vecí: kráľovstva, ktoré je už teraz a ešte nie je. Kňazská služba je vrcholom a prameňom kresťanského života a spoločenstva povolaneho pripomínať Zmŕtvychvstalého...

Daj Boh, aby to spoznali a osvojili si nielen v našich rodinách, ale v celej novej Európe.

Mons. Michal Klučár

editoriál

Milí čitatelia!

Darčeky mávajú svoje čaro.

Pred ich prijatím sú zahalené rúskom tajomstva, ktoré sa v tej-ktorej krabíčke či vrečúsku skrýva.

Darčeky polešia.

Zvlášť vtedy, ak sme presvedčení o úprimnosti darcu, ktorý si dlho lámal hlavu nad tým, ako najlepšie potešiť obdarovaného.

Darom nám bola aj sloboda a demokracia na Slovensku.

Tešíme sa z toho. No tento štátny systém prináša so sebou i svoje negatíva. Popri konkurenčnom boji na trhu sa pomaly, ale isto šíri medzi ľuďmi konzumný spôsob života. No a ten sa prejavuje i v takej oblasti, ako je vzájomné obdarovávanie sa. Nápadov na materiálne darčeky je kopec, pretože ich ponuka v obchodoch stále narastá. Musím sa priznať, že je mi trochu smutno, keď vidím, že hlavne mladá generácia túži po stále väčších a dražších daroch. A hlad po nich sa stále zväčšuje a takýto hlad nebude nikdy nasýtený. Lebo stále sa vyrobí niečo nové, krajšie, dražšie, po čom ľudské srdce zatúži.

Akosi sme prestali túžiť po duchovných daroch.

A možno, že to už vznikne príliš naivne, smiešne, a niekedy aj pohľadovo. No práve takéto dary dokážu najviac obohatiť. Aj úspešná kapela BEATLES to takto vyjadrila: „Najdrahšie dary sa nedajú kúpiť.“ A ak by sme ich chceli vymenovávať, začnime od tých najmenších, no o nič menej hodnotných. Sú to: úsmev, pohľadanie, milé slovo, úprimné priateľstvo, povzbudenie v zúfalých situáciách, nájdanie si času pre druhého, poskytnutie pomoci bez toho, aby nás o to museli prosieť, darovať

kus seba – len tak, Takých darčekov je mnoho, len treba byť vynaliezavý a chcieť rozdávať takéto dary.

Boh stvoril každého človeka jedinečného a neopakovateľného. A práve kvôli tejto jedinečnosti sa navzájom potrebujeme. Teda nielen materiálne dary, ale predovšetkým potrebujeme darovať sa navzájom – jeden druhému, podľa svojich schopností a možností.

Dar má svoje tajomstvo.

No existuje dar, ktorý ostane pre nás navždy tajomstvom. A je to *dar kňazstva* pre farnosť.

Milí farníci!

Verím, že si vaše srdcia naplno uvedomujú, aký úžasný dar dostávame tento mesiac. Je výsledkom Božej vôle a som presvedčená, že i množstva modlitieb otcov a mám – celých generácií, ktoré tu žili zbožne, ako aj množstva modlitieb ľudí – najbližších, blízkych i vzdialenejších, ktorí sa za nášho novokňaza Cyrila modlili.

Vytrvajte v modlitbách za kňazov i naďalej. Kňazská vysviacka je však len začiatok. Tešíme sa z tohto začiatku, no nezabúdajme často prosieť nášho Pána o požehnanie pre kňazské a rehoľné povolania.

Súčasný svet i naše Slovensko ich veľmi potrebuje.

Radosť a otvorené srdce pre novokňazské požehnanie vám vyprosuje

Monika Hodnická

OKIENKO (NIELEN) PRE BIRMOVANCOV

Posledné stretko

Ukončenie prípravy birmovancov

Keď som sa lúčil s mojimi birmovancami na poslednom stretnutí, uvedomil som si, koľko krásnych a neopakovateľných chvíľ sme spolu prežili. Pochopil som, že to, čo som im odovzdal, sa mi v tej chvíli vrátilo stonásobne. Ťažko mi je posúdiť, koho vlastne príprava na birmovku obohatila viac. Viem len, že sme všetci získali.

A ako vnímajú uplynulú prípravu ostatní vedúci skupín?

Betka hovorí: „Mládež pri príprave na birmovku mala vo väčšom meradle príležitosť hovoriť o Bohu, o náboženstve a o problémoch, ktoré v tejto oblasti pociťujú. V menšom kolektíve sme mali viac priestoru na zblíženie, a aj keď to nebolo ľahké, došli sme spolu k názoru, že Boha vo svojom živote budeme potrebovať. Som presvedčená o tom, že žiadne z „mojich detí“ po birmovke na Boha nezanevrú.“

„Príprava mi dala predovšetkým čas zastaviť sa. Pred každým stretnutím som bola nútená sa pripraviť, a teda zastaviť sa v uponáhľaní a strese, a tak sa stíšiť k modlitbe, v ktorej som prosila za birmovancov i za seba, aby som im dokázala darovať aspoň kúsok lásky k Bohu.“ – priznáva sa Monika a pokračuje – „Birmovancom chcem poďakovať za ich dôveru a častokrát úprimnosť, ktorá prúdila z ich srdiečok. Mnohokrát to boli pre mňa obohacujúce momenty a priala by som si, aby túžba, ktorú majú, a to byť šťastným, sa naplnila v ich životoch prežitých s Bohom.“

Tomáš oplýva vďačnosťou, že bol prakticky pozitívne „nútený“ objavovať tajomstvá našej viery a ďalej ich podávať na stretnutiach, aby v chlapcoch prebudil živší záujem o vieru, aby lepšie Boha spoznali a milovali.

Marcelka opisuje záujem mladých takto: „Úprimný záujem jednotlivcov o čestný a hlboký kresťanský život ma povzbudil a potešil. No stretla som sa aj so slabším záujmom, ktorý ma podnecoval viac sa vžiť do problémov mladých, prijať a podeliť sa s ich osobnými zážitkami a zároveň im byť k dispozícii pri hľadaní osobného zážitku s Bohom.“

„Stretnutia boli odpočinkom, únikom zo všedných problémov, z neustáleho zhonu. Čerpala som z nich silu začínať odznovu s novým pokojom ako pri práci s mladými, tak aj v súkromnom živote.“ – vyznáva sa Bernadeta.

Pre Andreu značila príprava určitú zodpovednosť v podchytení mladých pre lepšiu smer v súčasnosti.

Adrianu donútili mladi oprášiť si zabudnuté vedomosti a svoje pocity opisuje takto: „Cítila som potrebu sýtiť ich hladné duše vierou, modlitbou, poznávaním Boha a Božích vecí.“

Klára vidí zmysel prípravy v dávaní sa: „Pán mi dal šancu dávať sa a to plný priehľadím. A čo dávať? No predsa všetko čo som nadobudla počas môjho doterajšieho života, ktorého istú časť som sa snažila popretkávať duchovným životom či už v podobe modlitbového spoločenstva alebo rôznych púti na miesta, ktoré vo mne zanechali tie najkrajšie spomienky.“

Ostáva nám len veriť, že semeno zasiate v príprave na sviatosť birmovania začne klíčiť, aby v priebehu rokov vyrástlo v strom plný dobrých plodov lásky. Modlíme sa za milosti Ducha Svätého pre všetkých odhodlaných kráčať cestou kresťanskej dospelosti.

Peter Hamrák

V Prvom liste Timotejovi čítame: „Nezanedbávaj dar, ktorý je v tebe a ktorý si dostal skrze proroctvo, vkladáním rúk starších“ (1 Tim 4, 14). Táto veta Svätého písma nás uvádza do tajomstva kňazského svätenia.

Kňazstvo

Gesto vkladania rúk, ktoré tvorí súčasť kňazskej, ale aj diakonskej vysviacky v sebe nesie hlbokú symboliku. Je to gesto, ktoré označuje isté vyvolenie a prijatie, zároveň je to gesto vlastnenia. Ak malé dieťa má nejakú hračku a my prideme k nemu a chceme mu ju vziať, ono na ňu zvyčajne akosi reflexívne potí ruky a povie: „Toto je moje. Toto mi neber.“ Čosi podobné sa deje aj pri vysviacke. Keď biskup položí ruky na hlavu svätenca, akoby tým chcel vyjadriť: „Už nepatríš iba sebe. Patríš aj biskupovi, patríš Cirkvi a najviac patríš Bohu. Draho si bol kúpený.“ Popri tom samozrejme nemožno nevidieť, že od apoštolských čias je vkladanie rúk znakom odovzdávania Ducha Svätého, ktorý je zvrchovaným pôvodcom posvätnej kňazskej moci.

Okrem toho samotné kňazstvo, ale už aj diakonát láča do duše muža nezmatateľný znak. Tento znak, keď je raz prijatý, ostáva v človeku stále ako prameň sviatostnej milosti. To naň myslí sv. Pavol, keď píše Timotejovi: „Nezanedbávaj dar, ktorý je v tebe...“

Skutočne, kňazstvo je darom. A dar si nemožno zaslužiť. Možno ho len v pokore prijať. Žiaľ, tomuto daru sa možno aj spreneveriť. Všetci, ktorí prijali tento dar, majú ho v hlinených a kreh-

Snímka: Internet

kých nádobách. Našťastie Boh je silnejší ako človek a iba dôvera v Božiu pomoc dáva povolanému mužovi odvahu kľaknúť si pred otca biskupa, vložiť svoje ruky do jeho dlani a povedať: „*Slubujem*.“ No po tomto „*slubujem*“ je potrebné deň čo deň spolupracovať so špeciálnou Božou milosťou, ktorá plynie z prijatého daru kňazstva.

Ilustračné foto: Martin Magda

Svätý otec Ján Pavol II. v jednej zo svojich kníh sa díva na kňazstvo nielen ako na dar, ale aj ako na tajomstvo. Výslovne píše: „Každé kňazské povolanie vo svojej najhlbšej podstate je veľkým tajomstvom, je darom, ktorý nekonečne prevyšuje človeka. Je to tajomstvo úžasnej výmeny medzi Bohom a človekom. Človek dáva Kristovi svoje ľudstvo. Kristus prijíma tento dar a z človeka akoby urobil svoje druhé ja. Ak nevnikneme do tajomstva tejto „výmeny“, nepochopíme, ako je možné, že mladý človek po počutí slov „Poď za mnou!“ sa zriekne všetkého pre Krista, a pritom je presvedčený, že na tejto ceste sa jeho ľudská osobnosť plne realizuje.“

„Tento svet totiž nepotrebuje kňaza preto, že by mu chýbal ešte jeden muž,“ hovorí Maurice Clavel, „ale preto, aby kňaz bol niekým iným.“ Na záver treba rozhodne povedať, že najväčšou úlohou každého kňaza každého času je deň čo deň nachádzať svoje kňazské dnes v Kristovom „dnešku.“ Preto sa kňaz nemusí obávať, že zostane „neaktuálny“, veď *Ježiš Kristus je ten istý včera i dnes a naveky!* (Hebr 13, 8).

PRAMENE: HOLEC, P.: Poznámky z duchovných cvičení pred diakonátom.

Líst Svätého otca Jána Pavla II. kňazom k Zelenému štvrtku 1991. JÁN PAVOL II.: Dar a tajomstvo

Peter Zimmermann

Peter Farkaš-Žižka

Modlitba novokňaza

Z vôle Božej a rád som tým, čím byť musím. Prosim, Kriste, môj brat, udeľ milosť duši,

nech duše všetkých ciest do košara neba tak vediem, jak mám viesť, nech hlásam len teba,

nech kľáčiac v modlitbách v živote na vážkach s bážňou šepce aj prach, že postačí láska.

Chcem slúžiť a mlčím umierať aj stokrát. Som tým, čím byť musím Z vôle Božej a rád.

Naša farnosť opäť dáva Cirkvi kňaza v osobe Cyrila Hamráka. Jeho povolanie ako „Božie zrnko“ zasiate do úrodnej pôdy vyklíčilo a vyrástlo v našej farnosti, aby v Cirkvi prinieslo svoje ovocie. Jeho kňazstvo teda vnímame ako Boží dar pre Cirkev, ale aj ako príspevok v prospech Cirkvi od cirkevnej komunity v Markušovciach a v Tepličke. V nasledujúcich riadkoch sa vám pokúsime priblížiť bližšie rodinné a cirkevné zázemie novokňaza.

NOVOKŇAZ CYRIL HAMRÁK

13. máj 1978

13. máj je v Cirkvi dnes už známym dátumom. V tento deň sa v roku 1917 zjavila Panna Mária vo Fatime a v tento deň bol v roku 1981

spáchaný atentát na Jána Pavla II. na námestí sv. Petra vo Vatikáne. 13. mája 1978 vo filiálnom kostole v Tepličke uzavreli sviatosť manželstva dvadsaťsedemročný Cyril Hamrák z Markušoviec a dvadsaťšesťročná Agnesa

Hamráčková z Tepličky (*Matrica copulatorum*, zv. 6, str. 138, por. č. 12). Sobášil ich vdp. František Hamráček, správca farnosti Krompachy, ale rodák z Tepličky. Svedkami na sobáši boli Michal Franko z Markušoviec a Emil Hamrák z Tepličky.

Manželia Cyril a Agnesa Hamrákovi dali život dvom synom: Peter sa narodil 19. februára 1979, pokrstil ho vdp. Ján Skrak, markušovský farár, 4. marca 1979, vyštudoval Technickú univerzitu v Košiciach, získal titul „Inžinier“ a v súčasnosti pracuje ako stredoškolský učiteľ. Cyril, náš novokňaz, sa narodil 18. mája 1980 keď rodičia ešte bývali v Tepličke. 1. júna 1980 ho pokrstil v Tepličke dp. Michal Vitkovský, markušovský kaplán. Krstnými rodičmi novokňaza Cyrila sú Emil Hamrák so svojou man-

želkou Máriou, rod. Hamráčkovou z Tepličky. Vdp. Michal Vitkovský už v úlohe správcu farnosti udelil Cyrilovi aj prvé sv. prijímanie (12. júna 1988 v Markušovciach) a súčasný spišský biskup Mons. František Tondra i. 21. októbra 1990 v Markušovciach vyslúžil sviatosť birmovania a 12. júna 2003 mu udelil diakonské svätenie v Spišskej Kapitule.

Dvaja kňazi v rodine

Mladšia generácia už iste nevie, že novokňaz Cyril Hamrák nie je svojim kňazstvom medzi svojimi príbuznými ojedinelým zjavom. Dedov brat z matkinej strany, vdp. František Hamráček z Tepličky, bol dlhoročným farárom a dekanom v Krompachoch v Rožňavskej diecéze. Jeho hrob nájdete na cintoríne v Tepličke, kde je pochovaný. Z otcovej strany brat jeho babičky (pani Agnesy Hamrákovej, rod. Klučárovej) je farárom v Spišskej Kapitule a je ním Mons. Michal Klučár.

Krátka genealógia

Korene nášho novokňaza sú všelijako poprepletané. Jeho dedo Michal Hamráček bol rodený Tepličan (nar. sa 30. septembra 1921), ale za

Kostol v Tepličke - tu bol novokňaz pokrstený

Rodičia novokňaza

Malý Cyril s bratom Petrom

Diakonská vysviacka

Pri hrobe svojho otca a starého otca

Pri krste dieťaťa

Ako študent gymnázia

manželku si zobral pani Agnesu, rod. Ondrovú, zo Smížian (nar. 19. mája 1925). Pani Agnesa, ich dcéra a mama novokňaza, sa narodila 11. augusta 1952 v Tepličke. Ukončila textilnú priemyslovku v Ružomberku a vydala sa za Markušovčana. Pochádza zo siedmich detí. Dedo Michal Hamráček najprv pracoval na železnici a neskôr bol predsedom Miestneho národného výboru v Tepličke. Zomrel tragicky po ťažkom úraze necelý rok po svojom odchode do dôchodku na družstve v Tepličke, kde pracoval ako strážnik, dňa 9. decembra 1982 vo veku 61 rokov. Pochoval ho 12. decembra 1982 vdp. Michal Vitkovský.

Babička novokňaza pani Agnesa Hamráčková sa 19. mája tohto roku dožila požehnaných 79 rokov života.

Aj otec novokňaza Cyril Hamrák pochádzal zo siedmich detí Markušovčana Martina Hamráka (nar. 14. októbra 1912) a Markušovčanky Agnesy, rod. Klučárovej, sestry Mons. Michala Klučára. Pán Martin Hamrák zomrel 76-ročný 28. júna 1988 a pochoval ho 30. júna 1988 vdp. Michal Vitkovský na markušovskom cintoríne. Pani Agnesa Hamráková, rod. Klučárová, žije v Markušovciach a 30. decembra 2003 sa dožila úctyhodného veku 80 rokov.

Otcov predčasný odchod

Rodičia novokňaza pán Cyril Hamrák a pani Agnesa po svadbe v roku 1978 bývali v Tepličke. Pán Cyril bol zámočníkom. Vyučil sa a pracoval v Železorzudných baniach v Rudňanoch. Po svadbe sa s pomocou svojej manželky i ďalších príbuzných pustil do stavby rodinného domu v Markušovciach. Dom už bol pred dokončením keď ho náhle ako 29-ročného skosila smrť (infarkt myokardu). Zanechal mladú manželku, syn Peter mal poldruha roka a náš novokňaz Cyril iba pol roka. Na markušovskom cintoríne ho pochoval 9. decembra 1980 vdp. Ján Skrak,

markušovský farár. Vďaka patri pani Agnese, že svoju úlohu matky zvládla dobre a statočne aj po tejto životnej skúške a vďaka patri aj Pánu Bohu, že jej vždy pomáhal, ako aj ďalším príbuzným, ktorí jej taktiež pomáhali ako mohli.

Cesta ku kňazstvu

Novokňaz Cyril Hamrák základnú školu navštevoval v Markušovciach. Potom nastúpil na Katolícke gymnázium v Levoči. Po maturite v roku 1998 nastúpil na štúdium teológie na Rímsko-katolícku cyrilometodskú bohosloveckú fakultu Univerzity Komenského - Teologický inštitút v Spišskom Podhradí. V roku 2003 Teologický inštitút v Spišskom Podhradí sa stal súčasťou Teologickej fakulty Katolíckej univerzity v Ružomberku. 12. júna 2003 spišský diecézny biskup Mons. František Tondra vysvätil Cyrila Hamráka za diakona, 3. júna 2004 zložil štátne skúšky a získal titul „magister“ (Mgr.) a dňa 19. júna 2004 bol vysvätený na kňaza. Primície mal 20. júna 2004 vo farskom kostole v Markušovciach.

Nášmu novokňazovi želám a vyprosujem veľa Božieho požehnaní v práci na spásu nesmrteľných duší.

Ján Duda

Milí čitatelia, dnes vám prinášame interview pre náš časopis Pokoj a dobro s našim novokňazom Cyrilom Hamrákom.

Budem sa snažiť hlásať Pravdu

1. Dá sa povedať, že máš za sebou dôležitú etapu vo svojom živote. Jedna sa uzatvára, druhá otvára. Aký je to pocit? Si mladý kňaz a vstupuješ do "normálneho" reálneho života.

Každý človek, ktorý ukončuje prípravu na svoje povolanie, pociťuje takú zdravú bázeň pred tým, ako bude pôsobiť v spoločnosti. Zvlášť tie povolania, ktoré si vyžadujú prácu s ľuďmi sú o to náročnejšie. Pociť zodpovednosti za svoje konanie, správanie a slová majú v týchto povolaniach svoje miesto. A to platí samozrejme a predovšetkým o kňazoch, ľuďoch, ktorí v tomto svete šíria radostnú zvesť evanjelia. Na druhej strane sa veľmi teším a mám radosť z toho, že aj ja svojim životom a konaním sa budem snažiť hlásať Pravdu. Spása duši je základným cieľom celej Cirkvi a samozrejme aj mojím. A povedzme si otvorene, že pre nás veriacich nič nemá väčšiu hodnotu.

Neviem, prečo si väčšina ľudí myslí, že seminár je uzavretý priestor, z ktorého vás vypustia po vysviacke. Kto má oči a pozerá, kto má uši a počúva, nemôže ostať ľahostajný voči problémom „normálneho“ reálneho života a tváriť sa, že o nich nevie. Seminár bol pre mňa veľkou školou života. Boh si nájde vždy mnoho spôsobov ako pripraví svojich služobníkov na pastoráciu. Ak aj žijeme „oddelení“ od sveta, neznamená to, že nežijeme v ňom, alebo žijeme v nejakej svojej ideálnej predstave. Už Otcovia cirkvi uvádzajú, že toto vylúčenie kresťanov zo sveta nemusí byť materiálne, ale morálne. Znamená to, že sa učíme svet, t.j. všetko s čím sa stretávame, inak hodnotiť než noviny, obrazovka, pouličné reči, chůtky človeka či verejná mienka. Vždy ide o hľadanie Božej pravdy vo svetle evanjelia.

2. Kedy si vlastne pocítil Božie volanie či vnuknutie stať sa kňazom?

Boh povoláva človeka rôznym spôsobom a len on určuje čas, kedy si „rezervuje“ jeho srdce. Na povolanie je potrebné pozeráť v duchu Ježišových slov:

„Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás.“ Ja som sa od útleho detstva „motal“ okolo oltára a viera či kontakt s kňazom boli neodmysliteľnou súčasťou môjho života. Prvé záchvevy či podnety k povolaniu boli teda už v detstve. Ale nežil som stále s myšlienkou, že to mám jasné. Vo svojom osobnom dozrievaní a v zakúšaní krásy mladosti a života som skúšal inklinovať aj k iným povolaniam či životnému stavu. Skúšky povolania boli a budú nepochybne ťažké. Ale keď vo vnútri pociťujete to „rezervované“ srdce, vždy sa rozhodnete pre to, k čomu vás Boh povoláva. Každé duchovné povolanie je veľká Božia milosť a dar pre toho, kto ho prijal, ako aj pre tento pominuteľný svet.

3. Kto bol v živote tvojím vzorom-prikladom, ktorý ťa pozitívne motivoval k tomu, aby si si vybral práve toto povolanie?

Pre každého kresťana je najväčším motívom a vzorom Ježiš Kristus. Je aj mojim vzorom a učiteľom, jemu slúžim. Čo sa týka ľudských príkladov, nemám vyhranený nejaký ideál, ktorý by som mal potrebu nasledovať. Každý človek prináša do tohoto sveta čosi svoje. Ak sa otvorí Božiemu pôsobeniu, je schopný naplno rozvinúť krásu svojho srdca a to je hodné nasledovania. A ľudské srdce, v ktorom prebýva Boh, dokáže byť veľmi krásne.

Je veľa príkladov života svätých, kňazov, ľudí, ktorých som poznal a stretol. V každom z nich bolo a je čosi, čo ma oslovuje a čo si beriem za príklad a vzor v nasledovaní. Za všetkým je však potrebné vidieť Ježiša, ktorý človeku odhalil veľkosť a dôstojnosť ľudskej bytosti.

4. Vieš sám veľmi dobre, že dnešná doba je veľmi hektická a náročná na vzájomnú komunikáciu. Máš už svoju konkrétnu predstavu o svojej budúcej pastorácii vo farnosti, kde budeš pôsobiť? Je aj konkrétna veková skupina farníkov, ktorej by si sa chcel špeciálne venovať?

Kňaz je tu pre všetkých ľudí. Komunikácia s nimi je pre neho nevyhnutná. Človeka spoznáš po reči, vraví jedno príslovie. A keď sa chceme navzájom poznať a pomáhať si na ceste života, musíme spolu rozprávať. Často záleží z akej pozície. Ak sa človek, ktorý zastáva v spoločnosti taký post, v ktorom komunikácia zohráva dôležitú úlohu, bude tváriť ako nedobytné bralo, ktoré si drží od ľudí odstup, ostane sám a nevyužitý vo svojom poslaní. Ale ak bude mať záujem o človeka ako osobu, o jeho dobro, o jeho názor na vec, dohodne a porozpráva sa s každým. O tom som silne presvedčený.

Predstava o pastorácii je jedna vec a realita je druhá vec. Keďže som v pastorácii nebol, nemôžem hovoriť, na čo sa chcem zamerať. Vo všeobecnosti sa dá povedať, že budem robiť to, čo bude potrebné a aktuálne. Viem však, že veľmi dôležité bude moje osobné svedectvo života. Ak by chýbalo, všetko úsilie vyjde nazmar. To veľmi dobre viem. A k akej skupine farníkov mi bude najbližšie, to ukáže budúcnosť.

5. Aké sú tvoje plány do budúcnosti, chceš sa venovať len pastorácii alebo sa plánuješ aj ďalej venovať štúdiu?

Do pastorácie sa veľmi teším. Preto som študoval, aby som bol ľuďom na blízku a spolu sme kráčali do Božieho kráľovstva. Byť jednoduchým a dobrým kňazom je pre mňa podstatné a úplne postačujúce. Aby sme však boli v Cirkvi aktuálni a vzdelaní je potrebná permanentná formácia ducha a rozumu, zabezpečiť predovšetkým štúdiu. Študovať teda chcem a isto budem, ale v akej forme, to nechám na Božiu prozreteľnosť.

6. A na záver, čo pozitívne by si chcel odkázať našim čitateľom?

Milujte Boha a jeho Cirkev. Vždy hľadajte pravdu. Svedčte svojim životom o Kristovi aj napriek nedokonalosti a chybám nás kňazov. Nikdy sa nenechajte znechutiť, pretože Ježiš, jedinec Ježiš je svetlom nášho života.

7. Zachováš nám aj naďalej svoju pisateľskú priazeň?

Ak to bude možné, tak veľmi rád.

Za rozhovor ďakuje
Mária Krotká

O sviatosti birmovania sa niekedy žartovne hovorí, že je to slávnostný „koniec“ praktického náboženského života. Mnohí z birmovancov naozaj prestanú chodiť pravidelne na bohoslužby a často z ich náboženskej ľahostajnosti vytrhne až príprava na sviatosť manželstva, ale ani počas tej sa s takým kresťanom nedá veľa urobiť. Aj keď sa snažím byť realistom, verím, že prevažná časť našich birmovancov si svoje náboženské presvedčenie uchová aj do budúcich dní a rokov.

BIRMOVKA: SLÁVNOSTNÝ KONIEC ALEBO NOVÝ ZAČIATOK?

Spôsob

Prípravy

Niektorým sa zdalo, že príprava na birmovku bola náročná. Birmovanci sa schádzali raz týždenne na jednu hodinu s vedúcim skupiny na modlitby a duchovný rozhovor. Raz týždenne sa zúčastňovali katechézy, ktorú v kostole dávali kňazi. Okrem toho pravidelne pristupovali k sviatosti zmierenia na prvé piatky a kontrolovala sa ich účasť na nedeľnej sv. omši a na jednej sv. omši v týždni. Napokon každý birmovanec musel absolvovať osobný pohovor s pánom farárom, ktorý overil jeho vedomosti. Iste, aj keď boli obavy a pán farár sa tváril prísne, nikomu sa nestalo, aby bol vylúčený pre nedostatok vedomosti. Každý z birmovancov skúšky urobil.

Príprava bola zameraná na tieto ciele: zážitok z modlitby a duchovných rozhovorov (to zabezpečovali stretnutia s vedúcimi skupín) a tlak na nárast náboženských vedomostí (katechézy kňazov a skúšky). Obe zložky sú plne opodstatnené. Mnohí z birmovancov budú žiť z týchto náboženských vedomostí celý svoj ďalší život, pokiaľ ich trochu „nepritisne“ kňaz v rámci predmanželskej prípravy alebo pokiaľ sami nebudú dbať na

rozvoj svojich náboženských vedomostí. Taktiež „zážitok“ s modlitby považujem za mimoriadne dôležitý, lebo v niektorých rodinách sa prestávajú modliť... A budú sa deti modliť, ak sa nemodlia ich rodičia? Skúste si dať odpoveď!

Nebolo to ľahké

Napokon si treba priznať, že ani pre nás kňazov a vedúcich skupín to nebolo ľahké. Neraz sme stáli pred obrovským „balvanom“: ako zvládnuť tých „nezvládnuteľných“, tých, ktorí majú po každom vašom slove „posmešnú“ poznámku a nech by ste robili čokoľvek, neodpustia si ju. Ako zvládnuť tých dospievajúcich „majstrov sveta“, ktorých často zaujíma všetko, ale nič seriózne? Nemyslím si, že takýchto bolo medzi birmovancami veľa, ale boli aj takí a nebolo to s nimi vôbec ľahké.

Boli tam však aj „zlaté duše“, ktorí oplývali usilovnosťou, ochotou, aktivitou. A takýchto bolo vďaka Bohu omnoho viac.

Vyslovujem svoj obdiv a uznanie vedúcim skupín birmovancov, ktorí s veľkou láskavosťou a trpezlivosťou zvládali tých prvých i tých druhých. Patrí im za to úprimná vďaka.

Viera a nádej

Tu sa mi žiada vysloviť vieru a nádej. Vkladám ju do rúk rodičov a birmovných rodičov. Prosím vás dbajte na vieru a náboženský život svojich detí a birmovných detí. Neberte svoju úlohu iba za formalitu, ale berte ju vážne. Veďte týchto mladých ľudí „úskaliami“ ich mladosti a nebezpečenstiev do prístavu „pokojnej a vyrovnanej“ dospelosti, aby nestratili svoju vieru, aby sa neprestali modliť, aby neprestali navštevovať v nedele bohoslužby, aby vždy cítili vo svojom živote potrebu Pána Boha. Prosím vás o to pre dobro vašich synov a dcér, pre ich večnú spásu, pre ich večné šťastie!

Podobnú nádej vkladám aj do vedúcich birmovných skupín. Birmovanci vašej skupiny ste stali v duchovnom zmysle akosi „vašími“. Strávili ste s nimi hodiny a hodiny v modlitbách a duchovných rozhovoroch. Venovali ste im svoj čas, dali ste im kus svojho srdca, dali ste im kus svojej viery a lásky k Bohu, ktorou žijete a dýchate vy. Na to sa nedá zabudnúť. Ale nejde len o spomienky, ktoré iste ostanú. Verím, že si vždy budete hľadať „cestu“ k tým, ktorých ste k birmovke priviedli, že sa budete zaujímať o ich ži-

Otec biskup Imrich pri udeľovaní sviatosti birmovania v Markušovciach

votné i duchovné osudy, že im poradíte a povzbudíte dobrým slovom, príkladom vlastného života i modlitbou. Vopred vám za to ďakujem. Preto aj do vás vkladám svoju vieru i nádej, aj do vás vkladám duchovnú budúcnosť našich tohtoročných birmovancov.

Najväčšiu nádej však vkladám do rúk nášho Pána. Verím, že našu prácu i námahu požechná. Veď sme nielen pracovali, ale aj modlili sa, aby našu prácu, naše dielo požechnal. A je to predsa dielo spásy človeka, dielo jeho duchovnej budúcnosti. Preto verím, že Pán je našou najväčšou nádejou a posilou.

Nová duchovná etapa?

A tak verím a dúfam, že mnohí naši birmovanci sa postavili na štartovaciu čiaru svojej novej duchovnej etapy. Milí mladí priatelia! Želám a vyprosujem vám počas tejto etapy Božie požehnanie a veľa radosti zo života v Duchu Svätom, ktorého ste vo sviatosti birmovania prijali.

Ján Duda, farár

Milí mladí priatelia!

Nedávno mi kamarátka povedala pekne dialektom: „Lucia, „obač še“!“ Myslim, že mi povedala správne. Túto vetu by si mal povedať každý z nás. Je čas zobudiť sa, nespáť, pozrieť sa kam smerujem, spamätať sa... Áno, to je potrebné. Určím si cieľ svojho života. Čo chcem robiť, ako chcem využiť dary nášho nebeského Otca pre tento život, ako chcem prežiť svoj život. Ak chytíme Boha za ruku a necháme sa ním viesť až k nemu, určite náš život nedobudne zmysel.

Dnes je veľa príležitostí a krásnych vecí. Niektorí z vás rozhodovali o svojom smerovaní pri výbere stredných alebo vysokých škôl (prijatým srdečne gratulujem.) V živote je však veľa roz-

hodnutí a ciest. Veľa nám toho ešte treba prejsť. Rohodnutia sú ťažké a cesty hrbolaté, no Boh nám ponúka svojich 7 darov, ktoré sme dostali pri birmovke. A hneď sa kráča ľahšie! Je potrebné „obačiť sa“. Často si myslíme, že my sme tí dokonalí, ale keď sa spamätáme, vidíme, čo azda nechceme vidieť. Aj príroda sa už prebudila, začala nový život. Človek však ešte stále spí, akosi zaostáva. Nové jarné oblečenie už nosíme. Nasme preto aj novú dušu, nového človeka, ktorý má jasné ciele, pevné zásady a veľké, usmievané srdce plné lásky. To je nová jarná kolekcia na rok 2004. Určite budete vyzerat super! Kolekcia má názov DOBRÝ ČLOVEK.

G h C D Teostrobias d. o.s.ka
[JEŽIŠ, TY SI NAJDRAHŠÍ Pán,;]

C D h e C D G
ja ťa mám rád, áno mám tak rád, ty mňa skôr si miloval.
Ježiš, ty si milosti kráľ...

Opisovanie v škole

Na vyučovanie do školy sa máme zodpovedne pripravovať. Ak tak urobíme, ale pre istotu sa poistíme fahákom, podľa môjho názoru to nie je hriech, alebo aspoň ťažký hriech to nie je. Tento spôsob nepodporuje darebáctvo žiaka, iba napomáha jeho istote. (Niektorí dostane trému alebo nevie ako začať a pod. A v tom mu trochu pomôže fahák.)

Existujú aj také názory, že to nie je hriech, ale šikovnosť študenta. Je preto úlohou učite-

ľa, aby dával dobrý pozor a nedovolil študentom opisovať. Takéto názory sú trochu nebezpečnými, lebo navádzujú skutočnosť, že žiak môže podvádzať a takéto jeho správanie sa bude vysvetľovať ako šikovnosť. S tým nemožno súhlasiť. Pretože ak sa žiak sústavne nepripravuje na vyučovanie a v škole „žije“ len z fahákov, je to sústavné a systematické zanedbávanie svojich povinností a to je určite hriechom.

-red-

Opisovanie

Ako som písala v minulom čísle PaD, budeme sa venovať téme mladý kresťan a „podvody“ v škole.

Viem, možno si poviete, načo ťalká poctivosť, keď nikoho neokrádam. Niektorí vyštudujú všetky svoje školy s fahákmi. Iní sa chudák trápia, no aj tak má

zlé známky. Niekedy však nie je možné, aby sa človek naučil na každú hodinu a to stopercentne (ja si myslím, že to je tak vždy). Je to zlé, ak mi niekto pomôže, alebo si pomôžem sám? Čo je horšie? Vôbec sa neučím alebo používam fahák? Alebo...? Táto diskusia je dosť zaujímavá a kladie veľa otázok a dáva odpovede. Srdečne vás na ňu pozývam.

Martina, 16r.

Čo ty na to? Je to zlé? Je to o.k.? Je rozdiel medzi opisovaním a opisovaním. Opisovaním žiaka, ktorý sa na hodinu pripravil, no v tom veľkom strese niečo zabudol a žiakom, ktorý sa spolieha na svojich spolužiakov či na dobre pripravený fahák. Myslím si, že toto je voči spolužiakom dosť netolerantné a môže byť príčinou mnohých hádok a konfliktov.

Na druhej strane však „opisovateľov“ obdivujem. Myslím si, že opisovanie je talent. Poznám ľudí, ktorí vedú fahák výborne zamaskovať a „uložiť“ ho na miesto, kde by ho učiteľ stopercentne neohľadal (ani by mu to nenapadlo). Často sa však stáva, že sa pri opisovaní prezradíme sami (nervozita, sklúčenosť...) a potom - beda nám!

Aké máš skúsenosti s opisovaním?

Väčšinou sa snažím spoliehať sa na svoje vedomosti a vlastný rozum. No nikto nie je dokonalý. Je pravdou, že stredná škola vás naučí aj niečo nové. Na stredne sa naučíte aj opisovať.

Čo na to Ježiš?

Otázka je na mieste. Mojim názorom je opýtať sa na to Pána Ježiša. Určite nám odpovie, ak si budeme dôsledne spytovať svedomie. A odpoveď príde či už prostredníctvom učiteľa, spolužiaka, kňaza, rodiča.... Musíme však rátať pri opisovaní s tým, že potom musíme znášať následky.

Neviem, čím to je, ale neprišli nám žiadne písomné ani ústne reakcie na výzvy, aby ste nám napísali. Ak neviete, kde ich máte odovzdať, tak odpoveď je tu: Postrehy, nápady, názory či odpovede môžete písomne odovzdať hociktorému redaktorovi, no najlepšie mne - ako zodpovednej za rubriku mládežníckeho okienka. Príspevky môžete vhoďiť aj do krabičky v kostole, ktorá je určená na príspevky.

!!!!Súťaž o názov rubriky pokračuje!!!!

Zobudte sa, „obačte sa“ a niečo už konečne napíšte!

Stránku pripravila
Lucia Dutková

KŇAZI: KONTROVERZNÉ OSOBY?

Jedni ich nenávidia, ďalší ich považujú za „vykopávku“, za pozostatok doby minulej, za „archívny materiál“, ktorý sa zhodou okolností zachoval do doby súčasnej. Iným „oči kole“ už len pohľad na nich. Niektorí ich považujú za „okrádačov“ ľudí, za „darmožrákov“; vraj ráno vstanú, prežehnajú sa a majú fajront.

No sú aj takí, ktorí prechováajú voči nim hlbokú úctu. Považujú ich za Božích mužov, za ohlasovateľov Kristovej blahozvesti, za vysluhovateľov Božích tajomstiev, za mužov modlitby, za tých, ktorí milujú Boha s nerozčleneným srdcom. Majú ich za katechetov viery a ochotne i s láskou načúvajú ich hlasu a využívajú ich duchovnú pomoc.

V každom prípade kňaz ostane pre tento svet „kontroverznou“ osobou. Vždy ho

budú milovať i nenávidieť, mať v úcte i zatlacovať ho. Lebo žije v tomto svete, ale usiluje sa žiť tak, akoby nebol z tohto sveta. Žije síce vo svete, ale patri Bohu. Je jednoducho iný než ostatní. Jeho životná cesta je Kristovou životnou cestou. Aj Krista milovali i nenávideli. Nemôže to byť ináč ani s jeho kňazom. Jeho život je jedinečným a neopakovateľným dobrodružstvom s Kristom.

Sme slabí a predsa sme v Kristovi silní. Sme zraniteľní, ale vždy sa nájdu takí, ktorí nám pomôžu. Niekdedy sa nám zdá, že nevládzeme niesť svoj „križ“, ale vždy sa nájde nejaký Šimon Cyrenejský... Nemáme „moc“ a predsa sa mnohí boja moci slova, ktoré hlásame. Niektorých z nás aj zabijajú, ale z ich krvi povstanú ďalšie a ďalšie povolania...

Mnohi nás každú nedeľu počúvajú, poznajú nás po mene, poznajú naše povahy, spôsoby správania... A predsa nás nepoznajú alebo len málo poznajú. Lebo kto by nás chcel poznať naozaj, musel by preniknúť až k tajomstvu nášho povolania, až do hĺbky našej kňazskej duše.

Nejestvuje veľa kníh o kňazoch a aj tie, ktoré sú, sú iba chabým pokusom opísať bližšie dušu kňaza. Jedna sa mi predsa však páči a oslovuje ma. Napísal ju arcibiskup zo Sens vo Francúzsku Georges Gilson. Vyšla aj v slovenskom preklade pod názvom „Diecézny kňaz v pastoračnej službe“. Je to kniha o kňazoch, ale nie iba pre kňazov, ale pre všetkých, kto-

Georges Gilson

DIECÉZNY KŇAZ V PASTORAČNEJ SLUŽBE

Spišské Podhradie 2001

ri majú túžbu bližšie spoznať kňaza a jeho kňazstvo. A veriaci by mali takúto túžbu mať, aby vedeli kňazov chápať i pomáhať im v ich pastoračnej službe. Túto knihu si môžete zakúpiť v kostoloch našej farnosti u pani kostolníčky. Želáme vám príjemné čítanie tejto pútavej knihy.

Ján Duda

Farnosť bohatá na kňazské povolania

Primiciant Mgr. Cyril Hamrák nadväzuje svojou kňazskou vysviackou na viacerých kňazov, ktorí pochádzajú z Markušoviec a pôsobia na rôznych miestach Spišskej diecézy. V nasledujúcich riadkoch si niektorých z nich pripomenieme. Ale už teraz možno povedať, že farnosť Markušovce je bohatou na kňazské povolania, zaujímavé, že ide predovšetkým o povolania za diecéznymi kňazmi. Iba jeden zo žijúcich kňazov je rehoľníkom, všetci ostatní sú diecéznymi kňazmi. Aj dp. Cyril Hamrák je diecéznym kňazom. Bol vysviatený pre službu Spišskej diecézy.

Na prvom mieste spomeniem brata jeho deda z matkinej strany pána dekana **Františka Hamráčka** z Tepličky, ktorého si už Pán povolal. Bol kňazom Rožňavskej diecézy a dlhé roky pôsobil v Kropáčoch, kde ho veriaci mali veľmi radi a s úctou si na neho spomínajú. Bol milej a prívetivej povahy. Pochovaný je v Tepličke. Spomínam ho tu preto, lebo je príbuzným primicianta.

Mons. Michal Kľučár, spišskokapitulský farár, je zase bratom jeho deda z otcovej strany. Na kňaza bol vysviatený v roku 1946 a po kaplánskych rokoch bol správcom farnosti v Liskovej, potom správcom farnosti Zakamenné. V roku 1964 nastúpil za tajomníka Biskupského úradu v Spišskej Kapitule. Neskôr sa stal riaditeľom Biskupského úradu a farárom v Spišskej Kapitule.

Vdp. Stanislav Baldovský, markušovský rodák, pôsobil na viacerých miestach Spišskej diecézy. V súčasnosti pôsobí ako farár vo farnosti Veľká Lesná.

PhDr. Vladimír Fajkus taktiež pochádza z Markušoviec. Po vysviacke pôsobil na viacerých miestach. V poslednom

období bol správcom farnosti Hniezdne, neskôr pôsobil vo Veľkej Lomnici a v súčasnosti pôsobí vo farnosti Spišská Teplica.

Pán farár **Viliam Komár** pôsobí už dlhé roky na Liptove. Bol kaplánom v Ružomberku a neskôr sa stal správcom farnosti Bobrovec na Hornom Liptove. Aj on pochádza z Markušoviec.

Vdp. Jozef Mrovčák je už na dôchodku v Kňazskom domove sv. Jána Boska v Spišskej Kapitule. Uchoval si vzácnu a peknú priateľský vzťah s Dr. Pavlom Janáčom z Krušetnice a s Pavlom Beganom, správcom Kňazského domova v Spišskej Kapitule. Na svoje rodisko Markušovce nezabúda.

Vdp. Ján Čuchran pôsobil na viacerých kaplánskych miestach (Ružomberok a Námestovo). Neskôr bol správcom farnosti Hnielec a v súčasnosti pôsobí vo Svite. Živo sa zaujíma o dianie vo svojej rodnej farnosti.

Pater Matej Ovcíarik, OFM je taktiež markušovským rodákom. Po vstupe k Menším bratom sv. Františka sa stal kňazom a pôsobí v Hlohovci.

Vdp. ThLic. Peter Lovas bol kaplánom v Liptovskom Mikuláši, potom správcom farnosti v Spišskej Teplici a v súčasnosti je kaplánom v Spišských Vlachoch.

Zosnulých kňazov farnosti Markušovce už neuvádzam, ale bolo ich viac a niektorí z nich boli významnými kňazskými osobnosťami (napr. prof. Faith). V piatom ročníku Kňazského seminára sú dvaja Markušovčania: Ján Rimbaľa a Róbert Gurčík. Napokon je tu ešte päťdesiatčlenná "armáda" markušovských miništrantov, ktorí si pravidelne obnovujú miništrantské sluby.

Milé deti!

Určite ste si všimli, že stránky tohto čísla nášho farského časopisu sú venované hlavne kňazstvu, poslaniu kňaza, pretože práve prežívame veľkú slávnosť, ktorá sa zapíše do histórie našej farnosti. Naša obec darovala Cirkvi nového kňaza. To je veľká vec.

Skúsme si predstaviť, žeby sme žili len tak. Nevedeli by sme nič o Ježišovi, o Bohu. Nemal by nám kto pomôcť v našom trápení. V smútku by nás nemal kto potešiť, v starostiach by nebol povzbudenie. Asi by to bol veľmi ťažký život. Utrápili by sme sa a uplakali až do vyčerpania. Vskutku je to pre nás len predstava, pretože my, veriaci ľudia, veriace deti, nemusíme mať z ničoho podobného strach. Veď máme rodičov, ktorí nám vstúpajú vieru od malička a ich snaženie dopĺňa kňaz. Jedine on

má tú moc od Boha odpúšťať hriechy, ktoré nás ťažia a trápia. On má tú moc premieňať chlieb na telo a víno na krv Pána Ježiša. Toto premenenie môžeme naplno prežívať každý deň pri svätej omši vďaka kňazovi. Potom tento premenený chlieb prijímame vo sviatosti prostredníctvom kňaza. Teraz môžete túto radosť a naplnenie z prijatia Kristovho tela prežívať aj vy, prvoprijímajúce deti.

Táto služba kňaza je pre každú farnosť i pre celú Cirkev veľkým Božím darom. Preto ďakujeme Bohu za to, že nám dáva kňazov, že nás privádzajú k Nemu a učia nás poznávať Jeho náuku. Prosim Ducha Svätého, aby dal kňazom dost sily a vytrvalosti pri vykonávaní ich služby. Verte, modlitba za kňazov je veľmi dôležitá. Preto, keď si kľakáte k modlitbe, spomeňte si i na nich a iste nezabudnite i na nášho novokňaza Cyrila Hamráka a aj na bhoslovcov, ktorí sa na túto službu pripravujú.

Kňaz premieňa chlieb na telo Pána Ježiša

Prázdniny sú už tu!

Kamaráti, určite sa tešíte na prázdniny. Máte v pláne veľa vecí, ktoré by ste chceli počas nich stihnúť. Veríme, že ich prežijete naplno a že nepremrháte ani kúsok času zbytočnosťami. Aby sa tak stalo, ponúkame vám niekoľko dobrých rád nad zlato:

1. Ak chceš ráno vylíhovať v posteli, spomeň si na slnko, ktoré keby malo chuť vylíhovať, deň by azda ani nezačal.

2. Ak sa nechceš nudiť v detskej izbe, vymysli si výlet do prírody, na ktorý

pozveš tých, s ktorými sa iste nebudeš nudiť.

3. Ak si chceš zapnúť telku, radšej sa otoč a postískaj z lásky osobu, ktorá je pri tebe najbližšie a porozprávajte sa spolu.

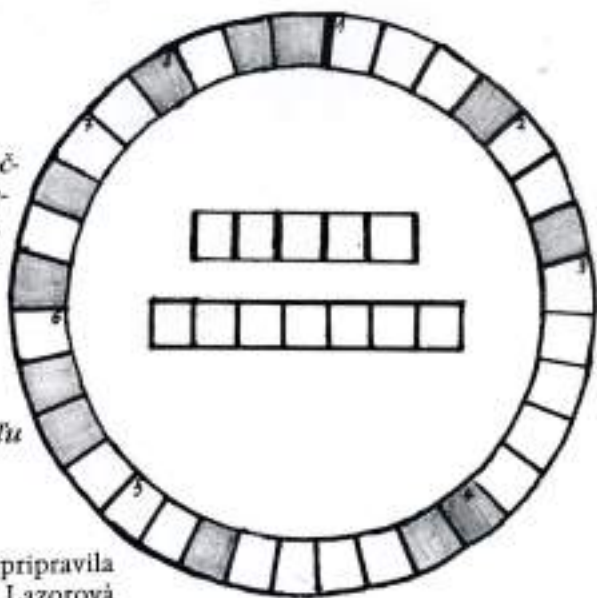
4. Keď si myslíš, že už naozaj nemáš, čo robiť, zavolaj kamarátom, či niečo nevymysleli oni.

5. Nepreháňaj to s počítačom, lebo sa ti môže stať, že pekné ráno sa sychratý večer.

Úloha pre vás!

Doplňte 8 slov. Posledné písmeno každého slova je súčasne začiatok ným písmenom ďalšieho slova. Z 12 vyznačených písmen vzniknú 2 slová, ktoré označujú toho, kto by mal stáť počas prázdnin, ale aj vždy po vašom boku. Preto naňho nezabúdajte i vo svojich modlitbách.

1. Stôl v kostole
2. Začiatok dňa
3. Jeden z 12 apoštolov
4. Mesto, do ktorého Pán Ježiš slávne vstúpil na Kvetnú nedeľu
5. Sídlo s väčším počtom obyvateľov
6. Hudobný nástroj, na ktorom sa hrá v kostole
7. Ostrý predmet na krájajúce
8. Spoločnícky mužov

Stránku pre deti pripravila
Adriana Lazorová

Podakovanie

Aj touto cestou si dovoľujem vysloviť úprimné Pán Boh zaplať vedúcim skupin birmovancov. V Markušovciach sa od jesene 2003 venovali birmovancom v skupinách tieto vedúci skupín: Ing. Martina Mrovčáková, Mgr. Monika Hodnická, Tomáš Adamec, Alžbeta Franková, Andrea Lazorová, PaedDr. Marcela Dudová, Mgr. Andrea Gurčíková, Ing. Peter Hamrák, Mgr. Bernadeta Maliňáková, Ing. Klára Rimbalová, Ing. Katarína Kalafutová.

V Tepličke sa birmovancom venovali: Anna Holečková, Viktória Holečková, Iveta Drabiščáková, Janka Pavlíková, Vladimír Gbúr, Lenka Pavlíková, Katarína Pavlíková, Lucia Hamráková a pán kaplán Mgr. Peter Zimmermann.

V Lieskovaniach, kde bolo najmenšie birmovancov, sa im venovali: Mgr. Melánia Kapustová a Mgr. Zuzana Kapustová.

Ján Duda, farár

Mladé talenty farnosti

V apríli 2004 sa uskutočnil 11. ročník celoslovenského kola ekumenickej recitačnej súťaže. Tentokrát sa podujatie konalo v Ružomberku v Gymnáziu sv. Andreja a nieslo názov... **A Slovo bolo u Boha**. Celé toto podujatie bolo pod záštitou Konferencie biskupov Slovenska, Združenia katolíckych škôl Slovenska a mesta Ružomberok.

Víťazi krajských kôl súťažili v dvoch sekciách: poézia a próza a v piatich vekových kategóriách. V 1. kategórii mladších žiakov sa na prvom mieste umiestnila Markušovčanka **Barborka Švačová**. Víťazke blahoželáme a prajeme jej veľa ďalších úspechov.

Sme radi, že sa naša farnosť môže pochváliť takýmto úspechom a tešíme sa na objavovanie ďalších talentov našej farnosti.

Barborka s otcom biskupom Tondrom

Sviatosť birmovania

V nedeľu 6. júna 2004 **Mons. Andrej Imrich, titulárny biskup Castello Tituliano a pomocný biskup spišský** vysluhoval sviatosť birmovania v Tepličke a v Markušovciach. V Tepličke začala sv. omša ráno o ôsmej hodine vo filiálnom kostole Narodenia Panny Márie. Pri tejto sv. omši prijalo sviatosť birmovania 73 birmovancov.

V Markušovciach začala sv. omša o pol jedenástej predpoludním. Pri nej bolo sviatosť birmovania 100 birmovancov z Markušoviec a 23 birmovancov z Lieskovian.

Otec biskup Imrich si našiel čas a prišiel medzi birmovancov už v piatok 5. júna. V Markušovciach slúžil sv. omšu a po nej mal s birmovancami diskusiu. Na toto podujatie prišli birmovanci nielen z Markušoviec, ale aj z Lieskovian a Tepličky.

Nové ozvučenie kostola v Tepličke

V máji tohto roku bolo prevedené nové ozvučenie kostola v Tepličke. Veríme, že veriaci budú dobre počuť na každom mieste v kostole. Nové ozvučenie skolaudovala Hospodárska rada filiálky Teplička. Pán farár vyjadril s novým ozvučením spokojnosť. Potrebovali by sme počuť aj názory veriacich, či počujú dobre a či je hovorenému alebo spievanému slovu dobre rozumieť.

Prvé sv. prijímanie

V máji sa uskutočnilo prvé sv. prijímanie vo farnosti i filiálkach. V Lieskovaniach bolo tohto roku päť prvoprijímajúcich detí, v Tepličke sedem a v Markušovciach 35 detí. Tohto roku bolo v Tepličke mimoriadne málo detí, lebo išlo o slabý ročník. V Markušovciach počet detí tohto roku stúpol.

Prvé sv. prijímanie je vždy veľkou udalosťou v živote prvoprijímajúcich detí. Je dobré, že rodičia túto veľkú radosť svojim deťom doprajú a že sa starajú o ich náboženskú výchovu.

Brigáda pri kostole v Markušovciach

V pondelok 14. júna sa konala brigáda pri kostole v Markušovciach za účelom upratania exteriéru kostola pred primičnou slávnosťou. Na brigádu prišli pán Hudák, pán Franko, pán Vilkovský, pán Šterbák, pán Kamenický, pán Maršalek, pán Hamrák, pán farár Duda, pani kostolníčka Kalafutová, pán Súkeník, pán Macej a iní. Upratilo sa kostolné nádvorie, okolie hradu, okolie obvodových múrov oplotenia kostola z vonkajšej strany a vykonali sa aj ďalšie práce. Pomohol aj Obecný úrad a jeho pracovníci. Pán starosta Ing. Šofranko bol osobne skontrolovať situáciu a pohotovo zariadil pomoc. Dúfam, že som nezabudol nikoho menovite spomenúť. Všetkým patrí úprimná vďaka.

Zasadanie HR farnosti Markušovce

Dňa 13. júna sa konalo na fare zasadanie HR farnosti Markušovce. Zúčastnili sa ho Michal Lazor, Ing. Jozef Sendrei, Štefan Šterbák, Marta Kamenická, Michal Franko, Jozef Súkeník a pán farár Duda. Úlohou zasadania bolo zadelenie úloh pri príležitosti primičnej slávnosti dp. Cyrila Hamráka.

Stránku pripravil Ján Duda

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Markušovce pre farnosť Markušovce a filiálky Teplička, Pod Teplička a Lieskovany. Zodpovedná redaktorka: Mgr. Monika Hodnická. Redaktori: Cyril Hamrák, MUDr. Mária Kroká a externisti. Sadzba a grafická úprava: Ing. Peter Hamrák. Technické spracovanie: Tlačiareň Kežmarok. Jazyková spolupráca: Mgr. Dagmar Repaská. Cenzor: Prof. ThDr. Ján Duda, PhD., Imprimatur: Prof. ThDr. František Tondro, spišský diecézny biskup, BÚ 16.2.1999, č. prot. 113/99. S povolením OÚ, odbor školstva a kultúry v Spišskej Novej Vsi, reg. č. 2/99. Náklad 500 kusov. Adresa redakcie: Rím. kat. farský úrad, Michalská 52, 053 21 Markušovce. Nepredajné. E-mail: info@pokojadobro.sk. <http://www.pokojadobro.sk>

Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky. Nevyžiadané rukopisy nevraciam. Uzávierka budúceho čísla: 15.8.2004

Zo života primicianta

